

Arrest

nr. 260 516 van 10 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 6 juni 2017 gemachtigd om in België te verblijven om er te studeren op grond van een A-kaart met gelding tot 31 oktober 2020, waarbij de verlenging van het verblijf van verzoeker slechts aanvaard zou worden indien hij voldoende vooruitgang in zijn studies kan bewijzen. Op 21 januari 2021 vraagt verzoeker een verlenging van zijn A-kaart aan. Op 23 februari 2021 geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996.

*Overwegende dat de genaamde G. R., O. F. (...)
geboren te Cali Col, op (in) (...),
van Colombia nationaliteit,
verblijvende te (...)
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument :

Overwegende dat betrokkene noch een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling voor 2020-2021 noch nieuwe bestaansmiddelen, noch behaalde resultaten in 2019-2020 heeft voorgelegd, besluiten we hieruit dat betrokkene zijn studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om een verder verblijf in België te bekomen

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31/10/2020

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kreeg 06/06/2017 een machtiging om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen , gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. verzoeker voert een eerste middel aan:

“ Premier Moyen pris de :

- *La violation de l'Arrêté ministériel du 30 juin 2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du Coronavirus COVID-19 et*
- *La violation de l'obligation de motivation formelle*
- *La violation des principes de bonne administration, en particulier les principes de prudence et de bonne foi.*

L'impossibilité actuelle de se rendre en Colombie est évidente pour des raisons de santé publique. Le SPF affaires étrangères indique :

« Jusqu'au 1er mars, les voyages non essentiels vers l'étranger sont interdits pour les personnes ayant leur résidence principale en Belgique. »

La liste des voyages essentiels est la suivante :

Quelles sont les voyages considérés comme essentiels ?

Les voyages pour des raisons professionnelles

Les voyages des diplomates, ministres, chefs d'Etat et de gouvernement ; les voyages du personnel des organisations et institutions internationales et des personnes invitées par ces organisations ; les voyages du personnel des missions diplomatiques et consulaires ; les voyages des membres du Parlement européen dans le cadre de leurs fonctions

*Les voyages pour des raisons familiales impératives Les voyages pour des raisons humanitaires Les voyages liés aux études ;
 Les voyages liés à la vie quotidienne des communes et régions frontalières ;
 Les voyages pour apporter des soins aux animaux ;
 Les voyages dans le cadre d'obligations juridiques ;
 Les voyages pour faire effectuer des réparations urgentes dans le cadre de la sécurité du véhicule ;
 Les voyages dans le cadre d'un déménagement ;
 Les voyages de transit.
 Un OQT (annexe 33bis) n'entre pas dans ces catégories.*

La partie adverse ne peut pas l'ignorer.

La légalité de la décision s'examine le jour où elle est prise. Or le jour où elle prend la décision attaquée, la partie adverse sait que le requérant ne peut pas quitter le territoire dans les 30 jours. Ce faisant la décision attaquée viole les dispositions légales concernant les mesures d'urgence pour limiter la propagation de la pandémie. Non seulement la décision viole l'arrêté ministériel Covid 19, mais elle n'est absolument pas motivée sur ce point. A la lecture de la décision, on pourrait croire que l'Office des Etrangers ignore l'existence d'une pandémie mondiale. Ce faisant la décision est manifestement illégale."

2.1.2. Verzoeker werpt op dat het onmogelijk is om naar Colombia terug te keren, wegens redenen die betrekking hebben op de volksgezondheid. Verzoeker wijst erop dat de FOD Buitenlandse Zaken heeft gecommuniceerd dat sinds 1 maart niet-essentiële reizen naar het buitenland verboden zijn voor alle personen met hoofdverblijfplaats in België. Een terugkeer op grond van bijlage 33bis behoort volgens verzoeker niet tot de categorie van essentiële reizen. Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is betreffende dit punt, en dat zodoende het bestaan van een wereldwijde pandemie niet wordt erkend.

De Raad wijst er vooreerst op dat de maatregelen die genomen werden om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Verzoeker verwijst in zijn betoog op impliciete wijze naar artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, op grond waarvan niet-essentiële reizen vanuit België verboden waren. De Raad merkt op dat voormeld artikel 18 van het ministerieel besluit werd opgeheven bij ministerieel besluit van 18 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, met inwerkingtreding op 19 oktober 2020. Op 23 februari 2021, datum van het nemen van de bestreden beslissing, was dit artikel dus niet van toepassing. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat dit onderdeel van het middel niet dienstig is. Voorts dient erop te worden gewezen dat het risico op besmetting met het COVID-19-virus hypothetisch is en dat het eigen is aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op een besmetting bestaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het risico om besmet te geraken met het COVID-19-virus aannemelijk groter is in Colombia dan in België. Ook in België loopt verzoeker het risico om besmet te geraken met het COVID-19-virus. Bijgevolg valt niet in te zien hoe de loutere kans op besmetting, ook voor personen met een verhoogd risico op een ernstig verloop van de virale infectie met COVID-19, zou moeten worden in rekening gebracht bij de afgifte van de beslissing om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont ook niet aan dat een terugkeer naar Colombia met inbegrip van een verplaatsing naar de luchthaven een groter risico op blootstelling aan een besmetting door het coronavirus met zich meebrengt mits het in acht nemen van de nodige veiligheidsmaatregelen. Tot slot wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: "*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn*", een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Deuxième Moyen pris de :

- la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*

- la violation des articles 8 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des Libertés fondamentales (ci-après CEDH) ;
- Le principe général de droit Audi alteram partem
- L'article 41 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union qui prévoit le droit d'être entendu ;
- la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe général de bonne administration, le principe de prudence et de gestion consciencieuse, de bonne foi et de préparation avec soin des décisions administratives ;
- l'erreur manifeste d'appréciation, la contrariété, l'insuffisance dans les causes et les motifs ;

Première branche : violation de l'obligation de motivation formelle.

L'article 61§2 3° de la loi du 15.12.1980 indique que le Ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire dans certains cas. L'utilisation du verbe pouvoir indique que le Ministre ou son délégué a un pouvoir d'appréciation, qu'il doit donc motiver. L'OQT n'est pas donné automatiquement parce que l'étudiant a échoué. Un examen des circonstances particulières doit être fait. La décision attaquée ne démontre pas que la partie adverse ait fait un quelconque examen de la situation tout à fait exceptionnelle du requérant, à savoir la pandémie et le confinement, ainsi qu'une vie familiale en Belgique avec sa mère. La motivation formelle d'une décision administrative exige que l'administration n'indique pas uniquement le droit mais aussi les faits et l'adéquation entre les deux. La décision doit donc indiquer pourquoi dans le cas d'espèce il est opportun de donner un OQT. La partie adverse a fait une application de la loi sans tenir compte des circonstances particulières de la cause. Ce faisant la première décision attaquée viole l'obligation de motivation formelle des décisions administratives et plus précisément les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 1, 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle.

Deuxième branche : violation de l'article 8 CEDH.

Ni la décision qui refuse de prolonger le séjour, ni l'OQT ne sont motivés par rapport à la cellule familiale du requérant. Or la décision attaquée mentionne l'adresse du requérant qui est l'adresse du logement social de sa mère. La partie adverse n'ignore donc pas l'existence d'une vie familiale. Prétendre que rien dans le dossier ne montrerait une vie familiale est une erreur manifeste d'appréciation. L'article 8 CEDH englobe toute la vie privée et familiale et devait faire l'objet d'un examen, ce qui n'a pas été le cas. En imposant une rupture de cette cellule familiale sans aucun examen de la vie privée et familiale, la décision attaquée viole manifestement l'article 8 CEDH. Il faut considérer qu'il s'agit d'un retrait de droit de séjour. Comme déjà souligné par Votre Conseil : (...). Comme le requérant bénéficiait d'un séjour étudiant depuis plus de deux ans, il y a lieu de faire application du second paragraphe de l'article 8 CEDH :

« 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

La partie adverse est tenue à une obligation de ne pas s'ingérer dans la vie privée et familiale de la requérante, sauf nécessité absolue. Aucun examen du caractère nécessaire de la décision attaquée n'a été réalisé. La nécessité ne doit s'examiner que par rapport au « bien-être économique du pays », puisqu'aucune infraction n'est reprochée au requérant. Or la qualification du requérant en tant qu'aide-soignant est un atout par rapport au bien-être économique du pays. La décision attaquée viole manifestement l'article 8 CEDH.

Troisième branche : droit d'être entendu.

Habituellement avant de prendre un ordre de quitter le territoire, l'administration envoie un formulaire «droit d'être entendu » afin que le requérant puisse faire valoir ses observations par rapport à une vue privée et familiale ou d'autres raisons qui devraient être prises en considération. Dans le cas d'espèce, cela n'a pas été fait. Le requérant n'a donc pas pu s'expliquer sur sa vie familiale avec sa maman et sur son projet d'études ainsi que son projet professionnel. La décision a été prise en violation du droit d'être entendu. L'administration a également fait preuve d'un manque de prudence et de bonne foi qui viole les principes de bonne administration. Le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ces éléments avant la prise d'une décision. Ces éléments auraient pourtant pu mener à une décision différente. Le principe général de droit Audi alteram partem et l'article 41§2 de la Charte n'ont pas été respectés. Votre

Conseil a rappelé que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C-277/II), notamment, indiqué ce qui suit :

'83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Rec. p. 1-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et *Sopropé*, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense.[...]

Or; le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale. »

(CCE n° 128 207 du 21 août 2014)

Un arrêt du Conseil d'Etat n° 230.257 du 19 février 2015 reconnaît également le droit d'être entendu.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »
Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier. En n'ayant pas entendu le requérant qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique, la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale. Ce faisant, le principe *Audi alteram partem* et l'article 41§2 de la Charte des droits fondamentaux ont été violés. »

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu worden in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 61, § 2 van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeker

na afloop van zijn studies zijn verblijf heeft verlengd en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker noch een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling voor 2020-2021, noch nieuwe bestaansmiddelen, noch behaalde resultaten in 2019-2020 heeft voorgelegd. De gemachtigde besluit dat verzoeker zijn studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet om een verder verblijf in België te bekomen. Tot slot wordt gesteld dat de verblijfskaart van verzoeker is verstrekt sedert 31 oktober 2020. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht.

Verzoeker heeft geen inhoudelijke kritiek bij het determinerende motief: *“Overwegende dat betrokkene noch een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling voor 2020-2021 noch nieuwe bestaansmiddelen, noch behaalde resultaten in 2019-2020 heeft voorgelegd, besluiten we hieruit dat betrokkene zijn studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om een verder verblijf in België te bekomen”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste onderdeel is ongegrond en kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat de beslissing geen rekening houdt met zijn familiale leven, met name het samenwonen met zijn moeder. Volgens verzoeker kan de verwerende partij niet onwetend zijn over dit feit, aangezien het adres van verzoeker identiek is aan dat van de sociale woning van zijn moeder.

Waar verzoeker de schending van artikel 8 EVRM aanvoert, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Gezien verzoeker reeds geruime tijd meerderjarig is (verzoeker werd geboren in 1980), is het aan hem om aan te tonen dat tussen hemzelf en zijn moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de normale affectieve relatie overstijgt.

Waar verzoeker verwijst naar zijn moeder die op het Belgische grondgebied verblijft, betwist hij niet dat hij volwassen is en niet blijkt dat tussen hemzelf en zijn moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de normale affectieve relatie overstijgt. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven met zijn moeder aannemelijk maakt. Verzoeker maakt dus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Daar waar verzoeker een schending inroept van artikel 8, tweede lid EVRM, gaat hij voorbij aan vaste rechtspraak van het EHRM in geval een vreemdeling onregelmatig verblijft in een lidstaat. Zelfs als wordt aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde, dan nog maakt verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM nog niet aannemelijk. Wanneer verzoeker onregelmatig in België verblijft, quod in casu, dan stelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden (en door verweerder betwiste) gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker voert zelfs geen hinderpalen aan.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel werpt verzoeker op dat het hoorrecht is geschonden. Volgens verzoeker diende de gemachtigde een formulier toe te zenden aan verzoeker met de uitdrukkelijke uitnodiging om verzoeker te horen. Bijgevolg zou verzoeker niet de gelegenheid hebben gehad zijn opmerkingen te laten gelden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Er moet worden benadrukt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, Storck, pt. 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure - in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) - een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 40).

Naar het oordeel van verzoeker had hij als specifieke omstandigheid kunnen aanvoeren dat hij een familieleven leidt in België, met name omdat hij samenwoont met zijn moeder. Volgens verzoeker had dit de beslissing van de gemachtigde kunnen beïnvloeden, gelet op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel blijkt dat voormelde omstandigheid de bestreden beslissing niet had kunnen beïnvloeden. Verzoeker maakt immers geen gezinsleven aannemelijk.

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC